Se, svarta Rudolf dansar
och böjer sin nacke och ler.
Han tänker på stormande nätter
i Amsterdams glädjekvarter.
Han drömmer om flickornas kransar
och svävande bruna ben
på stranden av blåa slätter
vid Samoamånens sken.

Han böjer sin nacke och blundar
i flygande roslagsvals.
Så höll han i smäktande lundar
sin arm kring chilenskans hals;
så böjde han krullig hjässa
en afton i negerbyn
mot trettonårig prinsessa
med eldsken på ebenholtshyn.

Så dansa de svajiga karlar
på Malagas vinstänkta redd.
Den vitröda tösen bävar,
bedårad, förlorad, förledd.
Hon ler i den väldiges nävar
åt allt vad han tog och gav,
hon suckar och vinden svarar
från Ålands jäsande hav.